

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ มูลนิธิฯ มาฆบูชา
๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ มูลนิธิฯ มาฆบูชา ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันจันทร์ที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๙ มูลนิธิศึกษาและเผยแผ่
พระพุทธศาสนา ได้จัดให้มีการสนทนาธรรม โดยท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์
และคณะวิทยากรของมูลนิธิ เนื่องในโอกาสวันมาฆบูชา ณ มูลนิธิศึกษาและเผยแผ่
พระพุทธศาสนา ซอยเจริญนคร ๗๘ ถนนเจริญนคร กรุงเทพมหานคร

ทรงแสดงโอวาทปาติโมกข์

[๕๔] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ได้ยินว่า ณ ที่นั้น พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่าวิปัสสี ทรงสดพระปาติโมกข์ในที่ประชุมพระภิกษุสงฆ์ดังนี้-
ขันธ์คือความทนทานเป็นตบะอย่างยิ่ง พระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสว่า พระนิพพานเป็น
ธรรมอย่างยิ่ง ผู้ทำร้ายผู้อื่น ผู้เบียดเบียนผู้อื่น ไม่ชื่อว่า เป็นบรรพชิต ไม่ชื่อว่า เป็นสมณะ
เลย.

การไม่ทำบาปทั้งสิ้น การยังกุศลให้ถึงพร้อม การทำจิตของตนให้ผ่องใส นี่เป็น
คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย. การไม่กล่าวร้าย ๑ การไม่ทำร้าย ๑ ความสำรวม
ในพระปาติโมกข์ ๑ ความเป็นผู้รู้ประมาณในภัตตาหาร ๑ ที่นอนที่นั่งอันสงัด ๑ การ
ประกอบความเพียรในอธิจิต ๑ หกอย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย.

พระสูตรตันตปิฎก ทีฆนิกาย มหาวรรค เล่ม ๒ ภาค ๑ หน้า ที่ ๕๕

ข้อความการสนทนาธรรมในวันนี้ เป็นสิ่งที่บุคคลที่เชื่อว่าชาวพุทธควรอย่างยิ่งที่จะ
ได้อ่านและพิจารณาโดยละเอียด เพื่อความเข้าใจของตนเอง เป็นการสนทนาในเรื่อง
ของพระธรรมวินัย ซึ่งจะเกื้อกูลแก่ความเข้าใจในเหตุการณ์ความเป็นไปของพระพุทธ
ศาสนาในสถานการณ์ปัจจุบันได้เป็นอย่างดี ดังข้อความการสนทนาที่ขออนุญาต
นำมาเสนอให้ทุก ๆ ท่านได้อ่านและพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง ดังนี้

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ

อ.วิชัย :

ขอนอบน้อมแด่พระรัตนตรัย กราบท่านอาจารย์สุจินต์
 บริหารวนเขตต์ คณะวิทยากรและผู้ร่วมสนทนาธรรมทุก
 ท่านครับ ก็เป็นการสนทนาธรรมเนื่องในวันมาฆบูชา
 วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๙ เป็นวันที่พระ
 อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประทานโอวาทปาฏิโมกข์

ซึ่งเป็นคำสอนที่เป็นหลักสำคัญ ในช่วงแรกก็ขออัญเชิญ
โอวาทปาฏิโมกข์ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประทาน
เพื่อเป็นเหตุที่จะให้ได้มีการสนทนาธรรมะ เพื่อความรู้
ความเข้าใจในพระธรรมคำสอนในแต่ละคำให้ละเอียด
ยิ่งขึ้น มีข้อความว่า "...ความไม่ทำบาปทั้งสิ้น ความยัง
กุศลให้ถึงพร้อม ความทำจิตของตนให้ผ่องใส นี่เป็นคำ
สอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ความอดทน คือ ความอด
กลั้น เป็นธรรมเผาบป่อย่างยิ่ง ท่านผู้รู้ทั้งหลาย ย่อม
กล่าวพระนิพพานว่าเป็นเยี่ยม ผู้ทำร้ายผู้อื่น ไม่ชื่อว่า
เป็นบรรพชิต ผู้เบียดเบียนผู้อื่นอยู่ ไม่ชื่อว่า เป็นสมณะ ความ
ไม่กล่าวร้าย ๑ ความไม่ทำร้าย ๑ ความสํารวมในพระ
ปาฏิโมกข์ ๑ ความเป็นผู้รู้ประมาณในภัตตาหาร ๑ ที่
นอนที่นั่งอันสงัด ๑ ความประกอบโดยเอื้อเฟื้อในอธิจิต
๑ นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย..."

ดังนั้นคำสอนนี้ไม่ใช่เฉพาะพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระองค์นี้เท่านั้น แม้ในอดีตที่ผ่านมาแล้ว พระอรหันต
สัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทรงประทานโอวาทที่เป็นโอวาทปาฏิ
โมกข์นี้เหมือนกัน ไม่มีความต่างกันในโอวาทปาฏิโมกข์
เลย ดังนั้น ก็เป็นโอกาสที่ได้มีการร่วมกันศึกษาและ

สนทนาธรรม เพื่อเป็นความรู้ความเข้าใจในธรรมะ ไม่
ทราบในช่วงแรกนี้ จะมีท่านผู้ใดร่วมสนทนาก่อน ขอ
เชิญครับ เชิญคุณปริญาครับ

คุณปริญา :

กราบท่านอาจารย์สุจินต์ กราบอาจารย์วิทยากร และผู้
ร่วมสนทนาทุกท่านครับ ท่านอาจารย์ครับ เข้านี้ผมขอ
อนุญาตเรียนถามท่านอาจารย์และคณะวิทยากรเกี่ยวกับ
พระวินัย จะเป็นการสมควรหรือไม่ครับท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์ :

คะ เป็นการสมควรคะ เพราะว่าพุทธบริษัทก็ควรที่จะได้
เข้าใจพระวินัย ถ้าพุทธบริษัทไม่เข้าใจพระวินัย พระ
ศาสนาก็ไม่สามารถที่จะดำรงต่อไปได้ เพราะเหตุว่า พุทธ
ศาสนาที่จะดำรงคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต้อง
บริษัททั้ง ๔ คือ ในอดีต ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา
แต่ปัจจุบันก็มีแต่ ภิกษุ อุบาสก อุบาสิกา

คุณปริญา :

กราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ครับ ก็จะมีประเด็น
คำถามสองคำถามครับ คำถามแรกก็คือ การประทุติ
เป็นไปของพระภิกษุในสมัยนี้ ซึ่งเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อ
อาทิตย์ที่แล้ว ได้มีพระภิกษุกลุ่มหนึ่งออกมาประชุมและ
เรียกร้องในสิ่งที่ท่านคิดว่าเหมาะสม แต่การออกมา
ประชุมเรียกร้องนั้น ประกอบด้วยความเห็นผิด และ
ความเห็นผิดของท่านนี้ก็ทำให้เกิดมีการโต้แย้ง และถึง
การใช้กำลังต่อสู้กันกับเจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมาย การ
กระทำเช่นนี้ ถูกต้องตามพระวินัยอย่างไรครับท่าน
อาจารย์

ท่านอาจารย์ :

ก่อนอื่น ต้องเข้าใจว่า พระภิกษุคือใคร? มิฉะนั้น เราก็จะ
ไม่รู้เลย คิดว่าผู้ที่ครองผ้ากาสาวพัตร์ ที่เราเรียกว่า
ผ้าเหลือง เป็นพระภิกษุ แต่ภิกษุ คือ ผู้ที่มีศรัทธาที่จะ
อบรมเจริญปัญญาในเพศบรรพชิต "เพื่อละกิเลส" เพื่อให้
ถึงความสงบจากกิเลส นี่จึงจะเป็นพระภิกษุ และพระ
ภิกษุแต่ละท่าน เมื่อบวชก็ต้องปฏิญาณตนว่า จะ
ประพฤติดุติปฏิบัติตามพระธรรมวินัย ซึ่งทั้งหมดเป็นเรื่อง

ของการขัดเกลากิเลส เพราะฉะนั้น ภิกษุทั้งหมด มีพระวินัยเป็นที่ศึกษา คือ ศึกษา คือ ประพฤติปฏิบัติตาม จะประพฤตินอกกรรมวินัยไม่ได้!!!

คุณปริญา :

แล้วการกระทำเช่นนี้ ก็เป็นการผิดกับพระวินัยบัญญัติใช่ไหมครับ?

ท่านอาจารย์ :

พระวินัยก็ยังมี เป็นที่รู้ว่ายังกดดำรงอยู่ เพราะฉะนั้น ผู้ที่จะรู้ว่าผู้ใดเป็นพระภิกษุในเพศบรรพชิตที่อบรมเจริญปัญญา โดยการที่ต้องทั้งศึกษาธรรมะและประพฤติดุติตามธรรมวินัยด้วย ก็ยังมีข้อความที่สามารถจะศึกษาให้เข้าใจได้ว่า พระภิกษุนั้นต้องประพฤติอย่างไร มิฉะนั้นแล้วก็จะเป็นการขัดต่อพระธรรมวินัย

คุณปริญา :

มาถึงประเด็นที่สอง ซึ่งชาวบ้านหลายท่านได้ยื่นข้อเรียกร้องของกลุ่มพระภิกษุสงฆ์ที่เสนอเกี่ยวกับเรื่องจะให้พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ ชาวบ้านหลายส่วนซึ่งไม่มีความเข้าใจก็คิดว่า เห็นดีไปกับสิ่งเหล่านั้น ผมอยากจะเรียนถามท่านอาจารย์และคณะอาจารย์วิทยากรว่า สิ่งเหล่านี้ คือว่า การที่จะให้บรรจุพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาตินั้น เป็นการเหมาะสมประการใดครับ

ท่านอาจารย์ :

เป็นเพียงชื่อ หรือว่า เป็นการที่ทุกคนศึกษาพระธรรมและ
ประพฤติปฏิบัติธรรม ถ้าทุกคนศึกษา เข้าใจพระธรรม
วินัยและประพฤติปฏิบัติตาม ไม่จำเป็นต้องมีชื่อ เพราะ
เหตุว่าทุกคน ใครก็ได้ ไม่ใช่เฉพาะประเทศไทย ทัวโลก
เมื่อได้มีการศึกษา เข้าใจธรรมะ และประพฤติตามพระ
ธรรมวินัย ก็สามารถที่จะรู้แจ้งอริยสัจธรรม

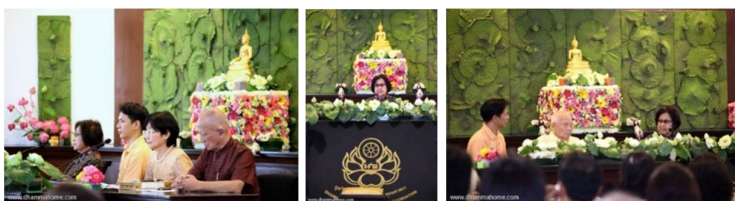
...แล้วเพื่ออะไร? การเรียกร้อง เพื่อให้พุทธศาสนาเป็น
ศาสนาประจำชาติ ต้องคิดถึงว่า เพื่ออะไร? เป็นความ
ต้องการ เป็นโลภะ เป็นความติดข้อง หรือว่า เป็นการสละ
การที่จะต้องยึดถือว่า นี่ของฉัน นั่นของคนอื่น หรือว่า
จริง ๆ แล้วก็คือว่า ศาสนาเป็นคำสอนที่จะทำให้ทุกคน
ได้เข้าใจถูกต้องตามความเป็นจริง เพื่อรู้ความจริงว่า สิ่งใดไม่
ดี ควรละ สิ่งใดดี เป็นสิ่งที่ควรจะอบรม

เพราะฉะนั้น ไม่ใช่เรื่องของการที่จะจำกัด เรียกร้อง หรือ ใช้เพียงชื่อ แต่ว่าไม่มีการศึกษาให้เข้าใจพระธรรมโดย ถูกต้อง ถ้ามีเพียงชื่อ จะมีประโยชน์อะไร? และเพื่ออะไร...

คุณปริยญา :

อีกประเด็นหนึ่ง คือว่า การที่พระภิกษุและบุคคลทั่วไป หลายคนที่ไม่มีความเข้าใจ ก็เพราะว่า มีพระภิกษุรูปหนึ่ง ท่านพูดออกทีวี ชักชวนให้ประชาชนไปลงทะเบียนหรือ ช่วยแสดงความคิดเห็นว่า พระพุทธศาสนาควรจะมีการ บรรจุในรัฐธรรมนูญ ถ้าอย่างนั้น พระภิกษุผู้นี้ซึ่งท่าน ไม่ได้มีความเห็นถูกต้องเลย ท่านกระทำผิดทางพระวินัย ไหมครับ?

ท่านอาจารย์ :

กิจของสงฆ์คืออะไร? กิจของพระภิกษุซึ่งบวชในสำนัก พระพุทธเจ้าคืออะไร? ทำไมจึงบวช? บวชเพื่ออะไร? บวช เพื่อขัดเกลากิเลส เพราะฉะนั้น ก็ต้องศึกษาพระธรรม ด้วย เพราะเหตุว่า พระธรรมเท่านั้นที่จะทำให้รู้ความจริง ว่า การที่สามารถที่จะขัดเกลากิเลสได้นั้น ต้องอบรม เจริญอย่างไร ทั้งกาย วาจา และใจ

...เพราะฉะนั้น สิ่งหนึ่งสิ่งใดก็ตามที่เป็นไปเพื่อการได้ มัก
มาก ต้องการ ไม่ใช่ชีวิตของพระภิกษุ ไม่ใช่ภิกษุในธรรม
วินัย เพราะว่า ภิกษุในธรรมวินัยเป็นผู้ที่มีพระบรมศาสดา
เป็นบิดา เป็นผู้ให้กำเนิด เพราะฉะนั้น ก็จะต้องมีการ
เคารพอย่างยั้งในพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่จะต้องประพฤติ
ปฏิบัติตามพระธรรมวินัย...

อ.วิชัย :

ครับท่านอาจารย์ ดังนั้น การที่จะรักษา ช่วยให้พระธรรม
คำสอนให้ดำรงอยู่ ก็ต้องมีการศึกษาให้เข้าใจเป็น
เบื้องต้นก่อน

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ ถ้าอยากจะให้ประเทศไทยเป็นเมืองของพระพุทธ
ศาสนา ไม่ต้องใส่ไว้ในรัฐธรรมนูญ เพราะเหตุว่า ใครก็
ตามที่ได้เข้าใจพระธรรม ผู้นั้นก็เป็นชาวพุทธ แต่ถ้ามีแต่

เพียงชื่อ แต่ว่าชีวิตประจำวันทั้งหมดไม่ได้ศึกษาให้เข้าใจ
พระธรรม แล้วการประพฤติเป็นไปในทางทุจริตกรรม
ต่าง ๆ มากมาย แล้วจะให้คนอื่นบอกว่าเมืองไทยมีพระ
พุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ ถูกต้องไหม? เพราะ
เหตุว่า ทุกอย่างต้องตรง และ จริง ไม่มีว่าประเทศไหนจะ
มีศาสนาอะไรเป็นศาสนาประจำชาติ ถ้าคนในชาตินั้น
ไม่ได้เข้าใจธรรมะที่ตนได้กล่าวว่าเป็นศาสนานั้นแล้ว มี
ไหม? ในประเทศไหนที่กล่าวว่า ประเทศไหนบ้างที่
ศาสนาหนึ่งศาสนาใดเป็นศาสนาประจำชาติ และเพื่อ
อะไร?

...ถ้าคนที่ได้เข้าใจคำว่า "พุทธะ" ต้องรู้ว่า ทั้งหมด เป็น
เรื่องของปัญญาเท่านั้น!!! เพราะฉะนั้น พุทธศาสนาคือ
คำสอนของผู้ที่ทรงตรัสรู้ความจริง ซึ่งคนอื่นไม่สามารถที่
จะรู้ได้ แต่เมื่อได้ตรัสรู้แล้วก็ทรงพระมหากรุณาให้คนอื่น
ได้เข้าใจความจริงด้วย และความจริงทั้งหมดตามคำสอน
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นไปเพื่อละความชั่วทั้งหมด
ทุจริตทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นทางกาย ทางวาจา ทางใจ

เพราะฉะนั้น ไม่ใช่เพียงชื่อ ว่านับถือพระพุทธศาสนา แต่ต้องเป็นผู้ที่ตรงด้วย ว่าเมื่อได้ยินคำว่าพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาคืออะไร? ถ้าบอกว่านับถือพระพุทธศาสนา แต่ยังไม่เข้าใจว่าพระพุทธศาสนาคืออะไร อย่างนั้นจะชื่อนับถือหรือเปล่า?...

...จริง ๆ แล้ว ความถูกต้อง ความจริง ต้องเป็นความจริง ปัญญา ความเห็นที่ถูกต้อง ไม่คิด ไม่โกง แต่ว่าตรงต่อความเป็นจริง ทุกคำที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงเป็นไปเพื่อเข้าใจถูกต้องตามความเป็นจริงของสิ่งที่มีจริง ๆ เพราะฉะนั้น ผู้นั้นก็สมารถที่จะรู้ได้ว่า เมื่อได้ฟังพระธรรมแล้ว ก็เข้าใจว่าอะไรถูกต้องอะไรผิด ซึ่งก่อนฟังจะไม่มี ความเข้าใจถูกต้องได้เลย...

๒. คัทรกสูตร

ภิกษุไร้ไตรสิกขาเปรียบเหมือนลาในฝูงโค

[๕๒๒] ดูกรภิกษุทั้งหลาย ลาติดตามไปเบื้องหลังฝูงโค มันร้องว่า ข้าฯ เป็นโค ข้าฯ เป็นโค แต่สีของมันไม่เหมือนโค เสียงก็ไม่เหมือน รอยเท้าก็ไม่เหมือน มันได้แต่เดินตามฝูงโค ร้องไปว่า ข้าฯ เป็นโค ข้าฯ เป็นโค เท่านั้น จันใดก็ดี

ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุลงรูปในพระธรรมวินัยนี้ เดินตามหมู่ภิกษุ แม้ประกาศไปว่า ข้าฯ เป็นภิกษุ ข้าฯ เป็นภิกษุ แต่ฉันทะในการสมาทานอธิศีลสิกขา อธิจิตตสิกขา และอธิปัญญาสิกขา ของภิกษุรูปนั้น ไม่มีเหมือนภิกษุอื่น ๆ ภิกษุนั้นก็ได้แต่เดินตามหมู่ภิกษุ ประกาศไปว่า ข้าฯ เป็นภิกษุ ข้าฯ เป็นภิกษุ เท่านั้น จันนั้นเหมือนกัน

เพราะเหตุนั้น ท่านทั้งหลายพึงสำเหนียกในข้อนี้ว่า ฉันทะของเราจักมีอย่างแรงกล้าในการสมาทานอธิศีลสิกขา อธิจิตตสิกขาและอธิปัญญาสิกขา ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ท่านทั้งหลายพึงสำเหนียกอย่างนี้แล

จบคัทรกสูตรที่ ๒

[เล่มที่ ๓๔] พระสูตรตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย ดิกนิบาต เล่ม ๑ ภาค ๓ หน้าที่ ๔๔๘

คุณอัญญมณี :

วันนี้ก็เป็นวันมาฆบูชา ก็เป็นโอกาสอันดีที่พวกเราทุกคน จะมาทำความเข้าใจกับเหตุการณ์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่ง คิดว่าพวกเราทุกคนก็คงทราบกันดีว่า ขณะนี้ มีเรื่องที่ไม่ ค่อยงดงามในวงการพระสงฆ์ ขอความกรุณาท่าน

อาจารย์ช่วยแนะนำเราในฐานะที่เป็นชาวพุทธ ในกรณีที่เราเห็นพระประพาศิตัดพระวินัย ที่มีข่าวต่าง ๆ ออกมาทางหน้าหนังสือพิมพ์บ้าง ตามทีวีบ้าง ซึ่งพระดูทีวีที่ไม่สมควร หรือว่าพระมีทรัพย์สินสมบัติ มีที่ดิน มีเงินฝาก หรือเสพของมีเนียมอะไรต่าง ๆ รวมทั้งสะสมข้าวของต่าง ๆ ซึ่งปัจจุบันนี้มีมากมาย จนไม่ทราบว่า เดียวนี้พระสามารถมีเงินฝากในบัญชีได้แล้วหรือ? ถูกต้องแล้วหรือ? ในฐานะที่ดิฉันก็เป็นชาวพุทธแล้วก็ศึกษามากับท่านอาจารย์ยาวนาน ก็อยากจะกราบเรียนท่านอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็น เพื่อเป็นแนวทางที่พวกเราจะยึดถือปฏิบัติต่อไปค่ะ

ท่านอาจารย์ :

ที่จริงแล้ว ทุกคนก็รู้ว่า ขณะนี้พระพุทธศาสนา มีผู้ที่ศึกษาและเข้าใจ มากหรือเปล่า? หรือว่า มีน้อยมาก เพราะเหตุว่า ถ้าไม่ได้เข้าใจธรรมะ ไม่ได้ศึกษาพระธรรมวินัย ก็จะไม่รู้จักอะไรเลย แม้แต่ว่าพระภิกษุคือใคร ตอบได้ไหม? พระภิกษุคือใคร? ลึกซึ้งมาก คือ เป็นผู้ที่เห็นภัยในสังสารวัฏ ภัยก็คือการที่จะมีชีวิตรอยู่ซึ่งเต็มไปด้วยกิเลส ทางตาเห็น ติดข้อง ไม่รู้ แล้วก็นำมาซึ่งกิเลสอีกมากมาย

...บุคคลในครั้งพุทธกาล เมื่อได้ฟังพระธรรมแล้วก็เห็นประโยชน์ เพราะท่านสะสมมาที่จะเห็นโทษของอกุศล และรู้ว่า รู้กับไม่รู้ รู้ต้องดีกว่า ระหว่างความดีกับความชั่ว ความดีต้องดีกว่า แต่อะไร ที่จะละความชั่วได้? ไม่ใช่มีใครไม่รู้จักความชั่ว ไช้ไหม? ทุกคนก็รู้ทั้งนั้น ทำอะไรที่ผิด ที่ไม่ถูกต้อง ทุกจริตต่าง ๆ เป็นความชั่วทั้งหมดแต่ อะไรจะละความชั่วนั้นได้? เพราะว่ามี ความไม่รู้ และทุกคนก็ยังมียกเลสอยู่ทั้งนั้น แล้วกิเลสที่ทุกคนมีนี้ มันน้อยต่างกัน นี่เป็นเหตุที่อริยาธัยของคนต่างกันมาก...

...เพราะฉะนั้น ในครั้งพุทธกาล เมื่อได้ฟังพระธรรมแล้ว ผู้ที่จะบวช เป็นผู้ที่มีจริงใจที่จะขัดเกลากิเลสในเพศของบรรพชิต ซึ่งสูงกว่าเพศคฤหัสถ์ เพราะว่าก่อนจะบวชก็มีกิเลส คฤหัสถ์ก็มีกิเลส แล้วคนที่บวชก็ต้องเห็นโทษว่า เพราะกิเลสที่ละยากในเพศของคฤหัสถ์ และสะสมอภัยภัยใหญ่ ที่จะ "สละ" ไม่ลืมคำนี้ นะคะ "สละ ละ ทุกอย่างที่เคยติดข้อง" สละหมดด้วย ไม่เหลือเลย ครอบครัวมารดา บิดา วงศาคุณาญาติ ทรัพย์สมบัติ ถ้าจะเป็นใน

ครั้งนั้น ธุรกิจต่าง ๆ พ่อค้าหรืออะไร ๆ ก็ตาม อาชีพต่าง ๆ ทั้งหมด เพราะเห็นว่า ไม่สามารถที่จะขัดเกลากิเลสเท่ากับการที่จะไม่ผูกพัน ไม่ติดข้อง ในสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น...

...เพราะฉะนั้น ขณะใดก็ตาม ที่มีการที่จะขออุปสมบท บรรพชาอุปสมบท สละทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างทุกอย่าง (ที่เป็น) ชีวิตของภคุหัตถ์ เพื่อเข้าใกล้ความสงบ อุปสมบท เพื่อถึงความสงบจากกิเลส เพราะฉะนั้น ต้องรู้ว่า พระภิกษุคือผู้ที่เห็นภัยในสังสารวัฏ แล้วก็มีความรู้ญาณพอที่จะเห็นโทษของอกุศล แล้วยังรู้หนทางที่ตนเองได้ สะสมมาว่าจะอบรมเจริญปัญญาในเพศไหน เพราะว่าผู้ที่รู้แจ้งอริยสัจธรรมที่เป็นพุทธบริษัท ท่านอนาถปิณฑิกะ หรือวิสาขามิคารมารดา ท่านเป็นพระโสดาบัน แต่ท่านไม่ได้อุปสมบท นี่แสดงถึงอหยาศัยที่ต่าง ที่ควรแก่การที่จะเป็นบุตรที่เกิดจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยบุตร...

...เพราะฉะนั้น ผู้นั้นจะต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้อง ตั้งแต่
วันแรกที่บวชว่า เป็นผู้ที่สละทุกอย่าง ไม่มีอะไรเลย
นอกจากสิ่งที่จำเป็น มีที่อยู่อาศัย จีวร เครื่องนุ่งห่ม ยา
รักษาโรค ที่อยู่อาศัยต้องมีใช่ไหม? แต่ที่อยู่อาศัยของ
พระภิกษุในครั้งนั้น เป็นป่า เป็นร่มไม้ เป็นเขา เป็นซอก
เขา เพราะเหตุว่า ละอาคารบ้านเรือนแล้ว จะไปมีอาคาร
บ้านเรือนอีกหรือ เพราะฉะนั้น ท่านก็มีชีวิตที่ไม่ติดข้อง
และแม้แต่สิ่งที่จำเป็น เช่นอาหาร พระภิกษุหุงหาอาหาร
ไม่ได้ เพราะสละแล้ว...

...เพราะฉะนั้น เมื่อเป็นผู้ที่เห็นภัยในสังสารวัฏ ชีวิตที่
บริสุทธิ์คือ เมื่อมีผู้ที่มีศรัทธาที่จะให้อาหารแก่ผู้ที่ไม่ได้
ทำอาหารก็สามารถที่จะให้ได้ สละให้ได้ เพื่อชีวิตของผู้
นั้นจะดำรงอยู่ เพื่อศึกษาพระธรรม ประพฤติปฏิบัติตาม
ขัดเกลาภิเลส จนถึงการรู้แจ้งอริยสัจจธรรม นี่คือ
จุดประสงค์ของการบวช ไม่ใช่จุดประสงค์อื่นเลยทั้งสิ้น

เมื่อมีศรัทธามั่นคงอย่างนี้ ท่านก็ดำรงชีวิตตามที่ได้
ปณิธานไว้ คือ สละทั้งหมด มีที่อยู่อาศัย เสื้อผ้า
เครื่องนุ่งห่ม อาหาร ยารักษาโรค เท่าที่จำเป็น เกินกว่า
นั้นไม่ได้ ไม่ว่าท่านจะมีอะไรทั้งสิ้น ต้องตามพระวินัยที่
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้!!!!..

...สำหรับบรรพชิต นอกจากจะมีชีวิตที่แตกต่างจาก
ชาวบ้านธรรมดาที่มีกิเลสแล้ว ยังต้องอบรมเจริญปัญญา
ในเพศของบรรพชิตด้วย ซึ่งถ้ากระทำผิด ก็มีโทษตั้งแต่
เบาจนถึงหนัก คือ ไม่เป็นพระภิกษุอีกต่อไป เหมือนคนที่
ศีรชะขาด ต่ออีกไม่ได้ บวชอีกไม่ได้ เป็นภิกษุอีกไม่ได้
เพราะฉะนั้น ถ้าภิกษุใด ไม่รู้จักพระธรรมวินัย ไม่ใช่ภิกษุ
ในพระธรรมวินัย...

คุณอัญญมณี :

ท่านอาจารย์ :

คุณอัญญมณี :

ท่านอาจารย์คะ พุทธก็ลำบากว่า ท่านก็อ้างว่า...

ขอโทษนะคะ ความจริงเป็นสิ่งที่พูดได้ เพื่อแก้ไข

ค่ะ อย่างท่านรับรถราคาแพง ๆ แล้วก็บอกว่าเขาไปไว้
สะสม

ท่านอาจารย์ :

คะ ขอโทษนะคะ ต้องไม่ลืมว่า พระภิกษุมีอะไรได้บ้าง? บ้านมีได้ไหม? ที่ดินมีได้ไหม? เงินทองมีได้ไหม? สละแล้ว จะกลับมาอีกได้อย่างไร? กลับมาก็คือพ้นจากการที่จะเป็นพระภิกษุ สู่วิถีชีวิตอย่างคฤหัสถ์แล้ว ก็ไม่ย่อเกรงต่อพระธรรมวินัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ ซึ่งใครก็เปลี่ยนไม่ได้ ไม่มีใครสามารถที่จะเปลี่ยนพระวินัยที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงบัญญัติไว้ได้เลย!!! พระภิกษุทุกรูปในครั้งพุทธกาล ทั้งหมด ทุกสมัย ต้องเคารพในพระวินัย ที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงบัญญัติไว้

...เมื่อการกระทำสังคายนาครั้งที่ ๑ โดยพระอรหันต์ทั้งหลาย ไม่มีการเปลี่ยนแปลงพระวินัยเลย เพราะว่าเป็นผู้ที่เคารพอย่างยิ่งในพระวินัยที่พระผู้มีพระภาคฯ ได้ประมุขสงฆ์ แล้วก็ให้ลงความเห็น ว่าการกระทำอย่างนั้น

เหมาะสมแก่ภิกษุไหม? แล้วต้องเป็นผู้ตรง ถ้าไม่ใช่ผู้ตรง
จะไม่ได้สาระจากพระธรรมวินัยเลย...

...และสำหรับพุทธบริษัท ก็มี ๔ ในครั้งนั้น ภิกษุ ภิกษุณี
อุบาสก อุบาสิกา ยุคนี้ไม่มีภิกษุณี ก็มีภิกษุ อุบาสก
อุบาสิกา ก่อนที่จะปรินิพพาน ไม่ได้มอบหมายให้บริษัท
ใดเป็นผู้ดำรงรักษาพระศาสนา แต่พุทธบริษัททั้ง ๔ เมื่อมี
ความเข้าใจธรรมะดีทุกประการ ก็เป็นบริษัทของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าที่จะต้องดูแลซึ่งกันและกันตามธรรม
วินัย...

...ในครั้งนั้น เวลาที่พระภิกษุรูปใดทำผิด ชาวบ้านรู้ "เพ่ง
โทษ" ให้เห็นว่าเป็นโทษ "ติเตียน" เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ
เพราะเหตุว่าเป็นการไม่ประพฤติตามพระวินัย แล้วก็
"โพนทนา" ประกาศให้รู้ทั่วกันว่า การกระทำอย่างใด
สมควร การกระทำอย่างใดไม่สมควร เพราะฉะนั้น เป็น
หน้าที่ของพุทธบริษัท มิฉะนั้นแล้ว ก็ไม่มีการที่จะเข้าใจ

ว่าพระภิกษุคือใคร ต้องศึกษาพระธรรมและต้องประพฤติปฏิบัติตามพระวินัย

คุณอัญญมณี :

สมัยนี้ก็เหมือนไม่มีใครจะไปชี้ขาด ทั้ง ๆ ที่หลักฐานก็...

ท่านอาจารย์ :

พระธรรมวินัยได้แสดงไว้ดีแล้วนะคะ เพราะฉะนั้น ไม่มีใครที่สามารถไปทำอะไรได้ เพราะพระวินัยได้แสดงไว้ชัดเจนว่า ถ้าไม่ประพฤติอย่างนี้ ไม่ใช่พระภิกษุในพระธรรมวินัย ไม่ต้องหาใครมาชี้อีก!!! พระธรรมวินัยทุกข้อเป็นสิ่งที่พระภิกษุจะต้องปฏิบัติ ตั้งแต่กาย วาจา และ ใจ กายจะประพฤติอย่างคฤหัสถ์ไม่ได้ คีตกะนองอย่างคฤหัสถ์ไม่ได้ ขับเสียงเหมือนเสียงเพลงไม่ได้ ทุกอย่างหมด มีไว้ในพระวินัยปิฎกพร้อมที่จะให้ชาวพุทธได้เข้าใจถูกต้องว่าผู้ใดเป็นภิกษุในพระธรรมวินัย และผู้ใดไม่ใช่พระภิกษุในพระธรรมวินัย ไม่จำกัดเพศ ฐานะ วัย ไต ๆ ทั้งสิ้น ขึ้นชื่อว่าพระภิกษุแล้ว ต้องประพฤติปฏิบัติตามพระวินัยทุกรูป ตั้งแต่ในครั้งพุทธกาล ตลอดเรื่อยมา

คุณอัญญมณี :

แล้วพวกเราควรจะทำอย่างไรคะท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ เฟ่งโทษ

คุณอัญญมณี :

เช่น...

ท่านอาจารย์ :

เมื่อเข้าใจ โทษเป็นโทษ เราอยากให้พุทธบริษัทมีโทษหรือ? พุทธบริษัทก็เหมือนวงศาตคณาญาติ เพราะฉะนั้นอยากให้ญาติประพตติผิด ชั่ว เป็นภัยต่อทั้งตนเองและต่อพระศาสนาหรือ? ไม่เป็นที่เลื่อมใส ชาวบ้านติเตียน เพราะฉะนั้น สิ่งใดที่กล่าวไว้แล้ว แสดงไว้แล้วชัดเจนในพระวินัย ก็กล่าวชี้แจงให้เห็นว่าพระวินัยกล่าวไว้ว่าอย่างนี้ โดยเฉพาะก็คือว่า เมื่อเริ่มที่จะสละเพศคฤหัสถ์ สละทุกอย่าง เพราะฉะนั้น เมื่อสละแล้ว จะรับได้อย่างไร? จะมีเพศอย่างคฤหัสถ์อีกต่อไปได้อย่างไร? เมื่อสละ คือสละจริง ๆ ถ้าไม่สละ ก็คือคฤหัสถ์ ไม่ใช่บรรพชิต ไม่ใช่ภิกษุในธรรมวินัย

คุณอัญญมณี :

ท่านอาจารย์ :

เท่าที่พวกเราทำได้คือเพ่งโทษเฉย ๆ ใช่ไหมคะ?

ติเตียนค่ะ เพ่งโทษแล้วก็ติเตียน เหมือนพุทธบริษัทในครั้งโน้นเลย ทำหน้าที่ของคฤหัสถ์ ที่จะช่วยกันรักษาดำรงพระศาสนาให้เป็นที่ประจักษ์แจ้งว่า พระวินัยได้แสดงไว้ว่าอย่างไร? ไม่เว้นเลยสักรูปเดียว สำหรับพระภิกษุทุกรูป!!!

อ.กุลวิไล : ท่านอาจารย์คะ แสดงว่า คฤหัสถ์ที่อยู่ในครั้งพุทธกาล เป็นผู้ที่ศึกษาพระธรรมวินัย

ท่านอาจารย์ : แน่นอนคะ พระโสดาบันก็มี พระสกทาคามีก็มี พระอนาคามีก็มี แล้วจะให้ท่านเหล่านั้นเพิกเฉยหรือ? ในเมื่อสมควรที่จะให้ผู้ประพฤติดีได้แก้ไข ไม่ใช่แก้ไขไม่ได้แก้ไขได้ ผู้ใดประพฤติดี ต้องสำนึก สำนึกก็คือแสดงโทษที่ได้กระทำแล้ว ปลงอาบัติ ถ้าไม่สามารถจะดำรงเพศภิกษุได้ ก็ลาสิกขาบท ไม่มีใครห้ามเลย!!!

อ.กุลวิไล : ชาวพุทธยุคนี้ไม่ศึกษาพระธรรมวินัย ก็เลยเป็นเหตุให้ไม่รู้ว่าจะอะไรที่สมควรหรือว่าไม่สมควรแก่เพศบรรพชิต

ท่านอาจารย์ : แต่ไม่สนับสนุนแน่นอนคะ มีคำถามว่า แล้วพระภิกษุท่านจะฉันอะไร? ถ้าไม่มีใครใส่บาตร ลองคิด!!!...ถ้าใส่บาตรให้บุคคลที่ไม่ประพฤติตามพระวินัย ไม่ศึกษาพระธรรมวินัย "คำของท่านเหล่านั้น" ทำลาย "คำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า" เพราะท่านไม่ได้เข้าใจธรรมวินัย เพราะฉะนั้น ใส่บาตรให้บุคคลที่จะทำลายพระธรรมวินัยหรือ?

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคอราฟยั้ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่านครับ

